

Η Επισκοπική Σφραγίδα

Ο Σεβασμιώτατος*
Garland F. Byers, Jr., J.D., D.D.‡
Επίσκοπος των Εθνών, με αποστολική εντολή

Η σφραγίδα είναι το προσωπικό διακριτικό του Επισκόπου. Τίθεται στις επιστολές του, στα συγγράμματά του και στα έγγραφά του, και βρίσκεται στην κορυφή αυτής της διακονίας του Λόγου.

Η προσωπική σφραγίδα ανήκει από παλαιά στο αξίωμα του επισκόπου. Ήδη από τους πρώτους αιώνες οι χριστιανοί σφράγιζαν με σφραγιδοφόρα δακτυλίδια που έφεραν χριστιανικά σύμβολα· ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, γράφοντας περί το 200 μ.Χ., συμβούλευε τους πιστούς ότι οι σφραγίδες τους έπρεπε να είναι «πελειὰς ἢ ἰχθὺς ἢ ναῦς οὐριοδρομοῦσα ἢ λύρα μουσική ... ἢ ἄγκυρα ναυτική».[1] Μέχρι τον 12ο αιώνα είχε πλέον παγιωθεί το έθιμο οι επίσκοποι σε ολόκληρη την Εκκλησία να φέρουν δική τους σφραγίδα.[2] Μια τέτοια σφραγίδα δείχνει με εικόνες όσα είναι σπουδαιότερα για τον επίσκοπο και του τα φέρνει στον νου σε όλη τη διάρκεια της διακονίας του.

Έτσι συμβαίνει και με αυτή τη σφραγίδα. Κάθε στοιχείο της έχει προσωπική σημασία για τον Επίσκοπο στη δική του κλήση προς τον Χριστό. Πίσω από αυτήν υπάρχει μια ιστορία· η ιστορία αυτή δεν αφηγείται εδώ, είναι όμως γνωστή στον Επίσκοπο και είναι δική του. Η σημασία κάθε στοιχείου εκτίθεται παρακάτω, μαζί με τις Γραφές στις οποίες στηρίζεται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο χρυσός σταυρός Οι ακτίνες του φωτός Η Αγία Γραφή Οι κεραυνοί Ο δράκων Η υδρόγειος
Τα σύννεφα της καταιγίδας και τα μανιασμένα ύδατα Τα χρώματα: το κυανό πεδίο και η χρυσή παρυφή
Η επιγραφή Το ρητό

Ο χρυσός σταυρός

Στο κέντρο της σφραγίδας βρίσκεται ο σταυρός του Ιησού Χριστού. Εκεί θριάμβευσε Εκείνος επί του θανάτου και κέρδισε αιώνια ζωή για όλους όσοι πιστεύουν σε Αυτόν. Με το πάθος, τη σταύρωση, τον θάνατο και την ανάστασή Του εξόφλησε το χρέος της αμαρτίας που οφειλόταν στον Θεό από την πτώση του ανθρώπου στον κήπο της Εδέμ.

> *«Διὰ τοῦτο ὥσπερ δι᾽ ἑνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθεν καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καὶ οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλθεν, ἐφ᾽ ᾧ πάντες ἥμαρτον…»*
>
> Ρωμ. 5:12

> *«Ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὗ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε.»*
>
> Α΄ Πέτρ. 2:24

Ο σταυρός είναι το σημείο εκείνης της νίκης. Επάνω του ο Χριστός εξάλειψε «τὸ καθ᾽ ἡμῶν χειρόγραφον τοῖς δόγμασιν ὃ ἦν ὑπεναντίον ἡμῖν, … προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ· ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ» (Κολ. 2:14–15). Η υπόσχεση του σταυρού είναι η ζωή χωρίς τέλος: «Οὕτως γὰρ ἠγάπησεν ὁ θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ᾽ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ιω. 3:16).

Ο σταυρός διακηρύσσει επίσης ότι όσοι πιστεύουν σε Αυτόν έχουν ήδη κερδίσει εκείνη τη νίκη:

> *«Ποῦ σου, Θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, Ἅδη, τὸ νῖκος; … Τῷ δὲ θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τὸ νῖκος διὰ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ χριστοῦ.»*
>
> Α΄ Κορ. 15:55, 57

Θα βασιλεύσουν μαζί Του αιωνίως στη βασιλεία Του: «εἰ ὑπομένομεν, καὶ συμβασιλεύσομεν» (Β΄ Τιμ. 2:12), και «βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Αποκ. 22:5).

Ο σταυρός είναι χρυσός για να δείξει ότι καθαρίζει τον χριστιανό. Το αίμα του Ιησού είναι σαν πυρ που εξαγνίζει: «τὸ αἷμα Ἰησοῦ χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας» (Α΄ Ιω. 1:7). Όπως ο χρυσός καθαρίζεται στη φωτιά, έτσι και ο χριστιανός καθαρίζεται από κάθε αμαρτία. Για τον Κύριο είναι γραμμένο ότι «αὐτὸς εἰσπορεύεται ὡς πῦρ χωνευτηρίου ... καθιεῖται χωνεύων καὶ καθαρίζων ὡς τὸ ἀργύριον καὶ ὡς τὸ χρυσίον, καὶ καθαρίσει τοὺς υἱοὺς Λευεὶ καὶ χεεῖ αὐτοὺς ὥσπερ τὸ χρυσίον καὶ ὡς τὸ ἀργύριον» (Μαλ. 3:2–3).

Κάποιες φορές οι χριστιανοί αντιμετωπίζουν δοκιμασίες και θλίψεις. Αυτές πρέπει να θεωρούνται ως χρυσός που δοκιμάζεται στη φωτιά, ώστε όσοι μένουν πιστοί στον σταυρό να έχουν αιώνια ζωή:

> *«Ἐν ᾧ ἀγαλλιᾶσθε, ὀλίγον ἄρτι, εἰ δέον ἐστίν, λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς, ἵνα τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως πολυτιμότερον χρυσίου τοῦ ἀπολλυμένου διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου εὑρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ χριστοῦ.»*
>
> Α΄ Πέτρ. 1:6–7

> *«Οἶδεν γὰρ ἤδη ὁδόν μου, διέκρινεν δέ με ὥσπερ τὸ χρυσίον.»*
>
> Ιώβ 23:10

Ο ίδιος ο Κυριος συμβουλεύει: «Συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ᾽ ἐμοῦ χρυσίον πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς ἵνα πλουτήσῃς» (Αποκ. 3:18). Στους πιστούς υπόσχεται: «Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Αποκ. 2:10).

Οι ακτίνες του φωτός

Οι ακτίνες του φωτός που λάμπουν πίσω από τον σταυρό σημαίνουν ότι ο σταυρός είναι το φως του κόσμου. Ο Κυριος είπε: «Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ᾽ ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ιω. 8:12).

Οι ακτίνες σημαίνουν επίσης ότι όσοι ακολουθούν τον Χριστό είναι υιοί του φωτός. «Ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε» (Ιω. 12:36). «Πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτός ἐστε καὶ υἱοὶ ἡμέρας. οὐκ ἐσμὲν νυκτὸς οὐδὲ σκότους» (Α΄ Θεσ. 5:5). «Ἦτε γάρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε» (Εφεσ. 5:8).

Οι χριστιανοί οφείλουν να είναι λύχνος για τον κόσμο, ο καθένας τους μια ακτίνα εκείνου του φωτός:

> *«Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσιν λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσιν τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτως λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»*
>
> Ματθ. 5:14–16

Αυτό το πράττουν δεχόμενοι την παρουσία του Αγίου Πνεύματος και αφήνοντας το Πνεύμα που είναι μέσα τους να λάμπει μέσα από τη ζωή τους. Τότε το φως της αλήθειας λάμπει από τη ζωή τους, και η ζωή αυτή γίνεται θυσία ζώσα: «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ θεοῦ, παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν» (Ρωμ. 12:1). Τότε οι άλλοι μπορούν να προσβλέψουν στους χριστιανούς και να δουν ότι είναι διαφορετικοί, «ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα θεοῦ ἀμώμητα ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης, ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ» (Φιλιπ. 2:15). Οι χριστιανοί είναι το φως του κόσμου επειδή ακολουθούν το Φως του κόσμου, τον ίδιο τον άνθρωπο Ιησού, ο οποίος είναι ο Χριστός.

Η Αγία Γραφή

Η Αγία Γραφή είναι ο κανόνας και ο οδηγός της πίστεως, ο αλάθητος λόγος του Θεού:

> *«Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος.»*
>
> Β΄ Τιμ. 3:16–17

Δίνεται στον χριστιανό για να τη χρησιμοποιεί ως μάχαιρα, «τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ὅ ἐστιν ῥῆμα θεοῦ» (Εφεσ. 6:17):

> *«Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ θεοῦ καὶ ἐνεργὴς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον καὶ διϊκνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν, καὶ κριτικὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας.»*
>
> Εβρ. 4:12

Έτσι τη χειρίστηκε ο ίδιος ο Κυριος. Όταν ο Ιησούς οδηγήθηκε στην έρημο «πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου», απάντησε σε κάθε πειρασμό με τον γραπτό λόγο:

- «Γέγραπται, οὐκ ἐπ᾽ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ᾽ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος θεοῦ.» (Ματθ. 4:4)
- «Πάλιν γέγραπται, οὐκ ἐκπειράσεις κύριον τὸν θεόν σου.» (Ματθ. 4:7)
- «Ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ· γέγραπται γάρ, κύριον τὸν θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.» (Ματθ. 4:10)

Τότε ο διάβολος Τον άφησε (Ματθ. 4:11).

Η Αγία Γραφή είναι το μέτρο σύμφωνα με το οποίο ο χριστιανός ζει τη ζωή του: «Λύχνος τοῖς ποσίν μου ὁ νόμος σου, καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου» (Ψαλμ. 118:105)· «ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστιν» (Ιω. 17:17). Μένει εις τον αιώνα: «Εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε, ὁ λόγος σου διαμένει ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ψαλμ. 118:89)· «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσιν» (Ματθ. 24:35).

Καταγράφει για πάντα πώς ο πιστός μπορεί να αποκτήσει αιώνια ζωή: «Ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ» (Ιω. 20:31). Και δοξάζει τον Θεό και τον μονογενή Υιό Του, τον Κυριο και Σωτήρα ημών Ιησού Χριστό: «Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον ἔχειν· καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ» (Ιω. 5:39).

Οι κεραυνοί

Οι δέσμες φωτός που εξέρχονται από την Αγία Γραφή και τυλίγονται γύρω από τον δράκοντα και τον κόσμο είναι κεραυνοί. Προέρχονται από τον λόγο του Θεού και πληγώνουν τον δράκοντα. Ο λόγος του Θεού είναι η πιο ισχυρή δύναμη στο σύμπαν: «οὕτως οἱ λόγοι μου, λέγει Κύριος· οὐκ ἰδοὺ οἱ λόγοι μου ὥσπερ πῦρ, καὶ ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν;» (Ιερ. 23:29). Οι Γραφές μιλούν για τις αστραπές του Κυρίου που εξέρχονται εναντίον των εχθρών Του: «καὶ ἀστραπὰς ἐπλήθυνεν καὶ συνετάραξεν αὐτούς» (Ψαλμ. 17:15)· «ἄστραψον ἀστραπὴν καὶ σκορπιεῖς αὐτούς, ἐξαπόστειλον τὰ βέλη σου καὶ συνταράξεις αὐτούς» (Ψαλμ. 143:6).

Όταν ο χριστιανός εκφέρει τον λόγο του Θεού, αυτός είναι οδυνηρός για τον εχθρό και τον πλήττει σαν κεραυνός. Όταν οι Εβδομήκοντα επέστρεψαν χαρούμενοι ότι «καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου», ο Κυριος απάντησε:

> *«Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα. Ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ.»*
>
> Λουκ. 10:18–19

Ο κεραυνός πλήττει τον ίδιο τον δράκοντα – «ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην» (Αποκ. 12:9) –, και πλήττει όσους τον ακολουθούν. Πλήττει στον πνευματικό χώρο, «ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Εφεσ. 6:12), και σε ολόκληρο τον κόσμο όπου εκείνος ενεργεί. Έτσι οι άγιοι «ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν» (Αποκ. 12:11), και έτσι σε κάθε πιστό δίνεται η υπόσχεση: «ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, καὶ φεύξεται ἀφ' ὑμῶν» (Ιακ. 4:7).

Ο δράκων

Ο δράκων συμβολίζει τον Σατανά, τον οποίο η Γραφή συχνά αποκαλεί δράκοντα: «Καὶ ἐκράτησεν τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὅς ἐστιν διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς» (Αποκ. 20:2).

Είναι τυλιγμένος γύρω από τον κόσμο, διότι η Γραφή μαρτυρεί ότι είναι ο θεός του αιώνος τούτου: «ἐν οἷς ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσεν τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ χριστοῦ, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ θεοῦ» (Β΄ Κορ. 4:4). Ο Κυριος τον ονόμασε «ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου» (Ιω. 12:31), και ο Απόστολος Ιωάννης έγραψε ότι «ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» (Α΄ Ιω. 5:19). Κρατεί αυτόν τον πεπτωκότα κόσμο πολύ περισσότερο απ' όσο ο χριστιανός γνωρίζει ή κατανοεί. Από την πτώση στον κήπο της Εδέμ, η πονηρή επιρροή του έχει εισχωρήσει σε καθετί που ο χριστιανός συναντά από μέρα σε μέρα. Αυτός είναι εκείνος για τον οποίο γράφεται «κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας» (Εφεσ. 2:2), και «ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ» (Α΄ Πέτρ. 5:8).

Ο δράκων ορθώνεται προς τον σταυρό για να δείξει την ανοιχτή αψήφηση του λόγου του Θεού από τον διάβολο. Δείχνει την απόρριψη του Θεού, του Χριστού Του και καθετί αγίου, και τη σαφή πρόθεσή του να αντιταχθεί σε όλα όσα ο Θεός έθεσε σε κίνηση από την αρχή του χρόνου. Πάνω απ' όλα, δείχνει την πρόθεσή του να καταστρέψει το ανθρώπινο γένος, πλασμένο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση Θεού: «καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς» (Γέν. 1:27). Γι' αυτόν ο Κυριος είπε: «Ἐκεῖνος

ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ᾽ ἀρχῆς καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ» (Ιω. 8:44). «Καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικί, καὶ ἀπῆλθεν ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ καὶ ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ» (Αποκ. 12:17).

Εμμένει σε αυτή την αψήφηση, μαζί με την αποστατική στρατιά του και τους πονηρούς ανθρώπους του κόσμου που τον ακολουθούν, έως ότου ριχθεί στη λίμνη του πυρός, μαζί με όλους τους οπαδούς του, όπως μαρτυρεί το βιβλίο της Αποκαλύψεως:

> *«Καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θείου, ὅπου καὶ τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.»*
>
> Αποκ. 20:10

> *«Πορεύεσθε ἀπ᾽ ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.»*
>
> Ματθ. 25:41

Η υδρόγειος

Η υδρόγειος έχει τη δική της σημασία, ανεξάρτητα από τον δράκοντα που είναι κουλουριασμένος γύρω της. Είναι η γη, η δημιουργία του Θεού. Όταν ο Θεός ολοκλήρωσε το έργο Του, «εἶδεν ὁ θεὸς τὰ πάντα ὅσα ἐποίησεν, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν» (Γέν. 1:31).

Η γη δόθηκε στον άνθρωπο με θεία εντολή:

> *«Καὶ ηὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ θεὸς λέγων Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς, καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς.»*
>
> Γέν. 1:28

> *«Ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ τῷ κυρίῳ, τὴν δὲ γῆν ἔδωκεν τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.»*
>
> Ψαλμ. 113:24

Ο άνθρωπος απώλεσε αυτή την κυριαρχία όταν παράκουσε τον Θεό στον κήπο της Εδέμ και έφαγε από τον απαγορευμένο καρπό: «ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου» (Γέν. 3:17).

Ο Χριστός προστάζει τους ακολούθους Του να Τον υπακούουν: «Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε» (Ιω. 14:15). Απέστειλε τους αποστόλους Του σε όλα τα έθνη:

> *«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν.»*
>
> Ματθ. 28:19–20

Τους απέστειλε ώστε αυτός ο κόσμος να λυτρωθεί και να αποκατασταθεί ξανά σε ορθή σχέση με τον Θεό, και ο άνθρωπος να ασκεί κυριαρχία επί της γης όπως ο Θεός αρχικά είχε ορίσει. Διότι «καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ θεοῦ» (Ρωμ. 8:21).

Γι' αυτό μιλά η Κυριακή Προσευχή: «Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς» (Ματθ. 6:10). Με αυτά τα λόγια ο ίδιος ο Ιησούς διακηρύσσει ότι ο Θεός θέλει τη γη αποκατεστημένη στην τάξη που αρχικά είχε ορίσει. Η αποκατάστασή της σημαίνει ότι ο διάβολος, ο Σατανάς, έχει νικηθεί από τον λόγο του Θεού και από τη θυσία του Κυριου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Τότε «ἐγένετο ἡ βασιλεία τοῦ κόσμου τοῦ κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Αποκ. 11:15). Για τους λυτρωμένους είναι γραμμένο: «καὶ βασιλεύσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς» (Αποκ. 5:10).

Αυτό το σύμβολο της σφραγίδας υπενθυμίζει σε κάθε χριστιανό το χρέος να καθιστά φανερή τη βασιλεία του Θεού επί της γης. Ο Ιησούς κήρυττε: «Μετανοεῖτε· ἤγγικεν γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 4:17), και απέστειλε τους μαθητές Του να λένε: «Ἤγγικεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ» (Λουκ. 10:9). Όπου είναι παρών ο Ιησούς, εκεί είναι παρούσα η βασιλεία. Έτσι θα γίνει κατά την ημέρα του θριάμβου Του επί του δράκοντα, όταν ο άνθρωπος θα ασκεί και πάλι κυριαρχία επί της γης όπως ο Θεός αρχικά είχε ορίσει.

Τα σύννεφα της καταιγίδας και τα μανιασμένα ύδατα

Τα σύννεφα της καταιγίδας συμβολίζουν τον άνεμο, ο οποίος εδώ είναι το Άγιο Πνεύμα. Ο ίδιος ο Κυριος παρομοίασε το Πνεύμα με τον άνεμο: «Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει· οὕτως ἐστὶν πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ πνεύματος» (Ιω. 3:8). Κατά την Πεντηκοστή το Πνεύμα ήλθε «ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας» (Πράξ. 2:2). Στην αρχή, «πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος» (Γέν. 1:2).

Όταν ο χριστιανός χρησιμοποιεί τον λόγο του Θεού και ο κεραυνός πλήττει τον όφι και τους ακολούθους του εν πνεύματι, το Άγιο Πνεύμα κινείται σαν άγιος άνεμος και σαν θύελλα. Η κίνηση αυτή συνταράσσει τα ίδια τα ύδατα της γης, διότι «φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησεν, Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν» (Ψαλμ. 28:3). Ολόκληρη η γη επηρεάζεται από την πίστη του πιστού στον λόγο του Θεού και από τη χρήση του ως μαχαίρας. Όταν χρησιμοποιείται ορθά, το Άγιο Πνεύμα κινείται με δόξα, δύναμη και κυριαρχία. Έτσι έγινε και με την πρώτη Εκκλησία: «Καὶ δεηθέντων αὐτῶν ἐσαλεύθη ὁ τόπος ἐν ᾧ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες πνεύματος ἁγίου, καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ μετὰ παρρησίας» (Πράξ. 4:31).

Τα σύννεφα της καταιγίδας και τα μανιασμένα ύδατα ανταποκρίνονται στον χριστιανό: στη χρήση του λόγου του Θεού από αυτόν, και στην επίκληση του Αγίου Πνεύματος από αυτόν με πίστη στον Ιησού Χριστό, τον Κυριο και Σωτήρα ημών. Ο ίδιος ο Κυριος «ἐπετίμησεν τῷ ἀνέμῳ καὶ εἶπεν τῇ θαλάσσῃ· Σιώπα, πεφίμωσο. Καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη», και οι μαθητές Του ρωτούσαν: «Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;» (Μάρκ. 4:39, 41). Την ίδια εξουσία υποσχέθηκε σε όσους πιστεύουν:

> *«Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν ὅτι ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ, Ἄρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μὴ διακριθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ πιστεύσει ὅτι ἃ λέγει γίνεται, ἔσται αὐτῷ ὃ ἐὰν εἴπῃ.»*
>
> Μάρκ. 11:23

Έτσι, μολονότι λέγεται ότι ο κόσμος βρίσκεται υπό την εξουσία του διαβόλου, ο λόγος του Θεού θριαμβεύει. Δίνει στον χριστιανό εξουσία επί όσων ο άνθρωπος παραχώρησε στον Σατανά κατά την πτώση στον κήπο της Εδέμ. Διά του λόγου του Θεού, διά του τιμίου αίματος και της θυσίας του Ιησού Χριστού, και διά της εξουσίας Του, ο πιστός αποκαθίσταται στη θέση που δικαιωματικά του ανήκει. Όταν εκφέρει τον θείο λόγο της Γραφής, η ίδια η γη ανταποκρίνεται, και το Άγιο Πνεύμα είναι το μέσο αυτής της ανταπόκρισης. Το Πνεύμα δίνει δύναμη στην προσευχή του χριστιανού: «αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» (Ρωμ. 8:26). Το Πνεύμα δίνει επίσης δύναμη στις προσταγές του εν Πνεύματι, ακόμη και επί όσων είχαν απολεσθεί, τόσο μεγάλη είναι η δόξα του Ιησού Χριστού, του Κυριου και Σωτήρος ημών: «Ἐάν τι αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ποιήσω» (Ιω. 14:14).

Η Γραφή καταγράφει τα ίδια τα λόγια του Κυριου: «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς» (Ματθ. 28:18). Όσοι πιστεύουν στον Χριστό αποκτούν πρόσβαση σε αυτή την εξουσία διά του τιμίου αίματος του Αρνίου και διά της πίστεώς τους σε Αυτόν.

Τα χρώματα: το κυανό πεδίο και η χρυσή παρυφή

Το κυανό πεδίο είναι ο ουρανός. Από την αρχή ο άνθρωπος υψώνει το βλέμμα του στον ουρανό όταν μιλά στον Θεό: «Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ψαλμ. 122:1). Ο Κυριος δίδαξε τους μαθητές Του να προσεύχονται: «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου» (Ματθ. 6:9).

Το κυανό συμβολίζει τους ουράνιους χώρους στους οποίους εισέρχεται ο χριστιανός με την προσευχή και τη δέηση. Είναι ο τόπος του θρόνου του Θεού: «Οὕτως λέγει Κύριος Ὁ οὐρανός μου θρόνος, καὶ ἡ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου» (Ησ. 66:1). Ο θρόνος αυτός είναι αόρατος και ακατάληπτος για τον χριστιανό, όμως εκείνος προσβλέπει σε αυτόν με πίστη διά του Χριστού Ιησού, «διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους» (Β΄ Κορ. 5:7). Προσέρχεται «μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὔκαιρον βοήθειαν» (Εβρ. 4:16).

«Τὰ κρυπτὰ Κυρίῳ τῷ θεῷ ὑμῶν, τὰ δὲ φανερὰ ὑμῖν καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα» (Δευτ. 29:29). Στον άνθρωπο δίνεται αρκετή γνώση ώστε να εξασφαλίσει τη σωτηρία του. Αυτή έρχεται μέσω του γραπτού λόγου της Αγίας Γραφής – «τὰ ἱερὰ γράμματα ... τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν χριστῷ Ἰησοῦ» (Β΄ Τιμ. 3:15). Έρχεται επίσης μέσω της καθοδήγησης, της διδασκαλίας και του παραδείγματος του Κυριου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Όταν ο χριστιανός υψώνει την καρδιά του σε προσευχή, αυτή ανεβαίνει στον ουρανό, στο κυανό που συμβολίζει τους ουράνιους χώρους: «ἀναλάβωμεν καρδίας ἡμῶν ἐπὶ χειρῶν πρὸς Ὑψηλὸν ἐν οὐρανῷ» (Θρήν. 3:41). «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἑσπερινή» (Ψαλμ. 140:2). «Καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου ἐνώπιον τοῦ θεοῦ» (Αποκ. 8:4).

Η χρυσή παρυφή μιλά για τον καθαρισμό του χριστιανού, όπως εκτέθηκε παραπάνω για τον χρυσό σταυρό. Η πίστη στον Ιησού Χριστό και στη δύναμη του αίματός Του είναι πυρ που εξαγνίζει τον άνθρωπο, όπως ο χρυσός εξαγνίζεται στη φωτιά. «Καὶ διάξω τὸ τρίτον διὰ πυρός, καὶ πυρώσω αὐτοὺς ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον, καὶ δοκιμῶ αὐτοὺς ὡς δοκιμάζεται τὸ χρυσίον· αὐτὸς ἐπικαλέσεται τὸ ὄνομά μου, κἀγὼ ἐπακούσομαι αὐτῷ» (Ζαχ. 13:9). Εδώ ο χρυσός συμβολίζει τον εξαγνισμένο χριστιανό, ο οποίος πιστεύει πλήρως και εμπιστεύεται τον Ιησού Χριστό, «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΚΥΡΙΩΝ» (Αποκ. 19:16).

Η επιγραφή

Γύρω από την παρυφή εκτείνεται η επιγραφή «GARLAND F. BYERS, JR. ✠ EPISCOPUS». Το όνομα δηλώνει ότι η σφραγίδα ανήκει στον Επίσκοπο. *Episcopus* είναι η λατινική λέξη για τον επίσκοπο. Προέρχεται από την ελληνική λέξη *ἐπίσκοπος*, «επόπτης», τη λέξη που χρησιμοποίησε ο Άγιος Παύλος όταν έδωσε εντολή στους πρεσβυτέρους της Εφέσου:

> *«Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος.»*
>
> Πράξ. 20:28

Μαζί, το όνομα και ο τίτλος σημαίνουν ότι ο Επίσκοπος μετέχει στον πνευματικό πόλεμο που διεξάγεται καθημερινά: «Τὰ γὰρ ὅπλα τῆς στρατείας ἡμῶν οὐ σαρκικά, ἀλλὰ δυνατὰ τῷ θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων» (Β΄ Κορ. 10:4). Είναι μέλος της διακυβέρνησης του Θεού, χειροτονημένος στο αξίωμα του επισκόπου και επιφορτισμένος να διακηρύσσει την αληθινή διδασκαλία και να μη σιωπά. Διότι «δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς θεοῦ οἰκονόμον, ... ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾖ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν» (Τίτ. 1:7, 9).

Η σιωπή θα λογιζόταν αμαρτία: «Εἰδότι οὖν καλὸν ποιεῖν καὶ μὴ ποιοῦντι, ἁμαρτία αὐτῷ ἐστίν» (Ιακ. 4:17). Ο Κύριος προειδοποίησε τον σκοπό που βλέπει τη ρομφαία να έρχεται και δεν σαλπίζει: «τὸ αἷμα ἐκ χειρὸς τοῦ σκοποῦ ἐκζητήσω» (Ιεζ. 33:6). Ο Άγιος Παύλος είπε: «οὐαὶ δέ μοι ἔστιν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι» (Α΄ Κορ. 9:16).

Η επιγραφή θυμίζει την παραβολή των ταλάντων (Ματθ. 25:14–30). Ένας κύριος παρέδωσε τα υπάρχοντά του στους δούλους του πριν από ένα ταξίδι, και δύο από αυτούς εμπορεύθηκαν και διπλασίασαν όσα τους είχαν δοθεί. Στον καθένα από αυτούς ο κύριος είπε: «Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου» (Ματθ. 25:21). Ο τρίτος έκρυψε το τάλαντό του στη γη, και ο κύριος του απάντησε: «Πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρέ» (Ματθ. 25:26). Η παραβολή υπενθυμίζει στον Επίσκοπο την ιερή του υποχρέωση:

- να κηρύττει το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού όπως ο ίδιος το κατανοεί·
- να υπερασπίζεται ό,τι είναι ορθό και δίκαιο ενώπιον του Θεού· και
- να είναι καλός και πιστός δούλος του ΚΥΡΙΟΥ και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Ο Επίσκοπος δεν γνωρίζει γιατί κλήθηκε. Γνωρίζει μόνο ότι κλήθηκε, και αυτό και μόνο το γεγονός του περιβάλλει εξουσία και ευθύνη. «Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ᾽ ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένῃ» (Ιω. 15:16). «Ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλῆσις τοῦ θεοῦ» (Ρωμ. 11:29). Από εκείνους στους οποίους δόθηκαν πολλά, πολλά ζητούνται: «Παντὶ δὲ ᾧ ἐδόθη πολύ, πολὺ ζητηθήσεται παρ᾽ αὐτοῦ» (Λουκ. 12:48).

Οι μικροί σταυροί που συνοδεύουν το όνομα του Επισκόπου και τη λέξη *Episcopus* σημαίνουν ότι είναι επίσκοπος του σταυρού, επίσκοπος στην Εκκλησία του Κυριου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Δείχνουν πώς τόσο το όνομά του όσο και το αξίωμά του στέκουν σε σχέση με τον Χριστό. «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ χριστοῦ, δι᾽ οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6:14). Ο Επίσκοπος οφείλει πίστη στον Χριστό, και στον Θεό, πάνω από κάθε τι. Οι σταυροί συμβολίζουν αυτή την υπακοή, η οποία οφείλεται μόνο στον Θεό:

> *«Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔρχεσθαι, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ᾽ ἡμέραν καὶ ἀκολουθείτω μοι.»*
>
> Λουκ. 9:23

> *«Οὐδεὶς δύναται δυσὶν κυρίοις δουλεύειν.»*
>
> Ματθ. 6:24

> *«Πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.»*
>
> Πράξ. 5:29

Το ρητό

Το ρητό *Euntes in Mundum Universum*, «Πορευόμενοι σε όλο τον κόσμο», είναι τοποθετημένο μέσα στο χρυσό της σφραγίδας. Είναι τοποθετημένο στο χρυσό επειδή ο Επίσκοπος, κανονικά χειροτονημένος, έχει εξαγνιστεί από το πυρ του Αγίου Πνεύματος και έχει λάβει την ιερωσύνη. Η ιερωσύνη αυτή του αναθέτει τώρα ευθύνη για τη διάδοση του ευαγγελίου πολύ βαρύτερη από εκείνη που έφερε πριν. Το πυρ αυτό αναζωπυρώνεται με κάθε μυστηριακή πράξη που τελεί. Όπως έγραψε ο Άγιος Παύλος στον Τιμόθεο: «ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ θεοῦ, ὅ ἐστιν ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου» (Β΄ Τιμ. 1:6).

Τα λόγια αυτά είναι η εντολή των αποστόλων και των διαδόχων τους, των επισκόπων. Είναι η ίδια η προσταγή του Χριστού:

> *«Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει.»*
>
> Μάρκ. 16:15

Ο λόγος του Θεού και το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού πρέπει να κηρύττονται και να γίνονται προσιτά σε όλα τα έθνη του κόσμου: «Καὶ κηρυχθήσεται τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσιν τοῖς ἔθνεσιν» (Ματθ. 24:14). Γι' αυτό ο Επίσκοπος φέρει τον τίτλο Επίσκοπος των Εθνών. Η εντολή του Χριστού στο Μάρκ. 16:15 απαιτεί από καθέναν που καλείται στη διακονία Του να πορευθεί σε όλο τον κόσμο και να κηρύξει το ευαγγέλιο σε κάθε κτίσμα.

Σε περασμένες εποχές αυτό σήμαινε φυσική παρουσία: να ταξιδεύει κανείς, να εξέρχεται και να διαδίδει τον λόγο του Θεού. Στη σημερινή εποχή σημαίνει επίσης, για τον Επίσκοπο, να γράφει και να δημοσιεύει τον λόγο του Θεού και την αληθινή διδασκαλία και να τα καθιστά προσιτά στον Παγκόσμιο Ιστό, ώστε να τα διαβάζουν όλα τα έθνη, αν το επιλέξουν. «Γράψον ὅρασιν καὶ σαφῶς εἰς πυξίον, ὅπως διώκῃ ὁ ἀναγινώσκων αὐτά» (Αββ. 2:2). «Πῶς δὲ ἀκούσουσιν χωρὶς κηρύσσοντος;» (Ρωμ. 10:14).

Η αποδοχή του λόγου του Θεού και του Ιησού Χριστού είναι προσωπική επιλογή και δεν πρέπει να επιβάλλεται σε κανέναν. «Ἐκλέξασθε ὑμῖν ἑαυτοῖς σήμερον τίνι λατρεύσητε» (Ιησ. Ναυή 24:15). «Καὶ ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν» (Αποκ. 22:17). Ο Κυριος λέει: «Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ῥυπαρὸς ῥυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι» (Αποκ. 22:11).

Έργο και λειτούργημα του Επισκόπου είναι να εκθέτει τον λόγο του Θεού και το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού ενώπιον πιστών και απίστων εξίσου. Για τον πιστό, η πίστη μπορεί να αναζωπυρωθεί, να ενισχυθεί και να στερεωθεί, όπως ο Κυριος παρήγγειλε στον Πέτρο: «καὶ σύ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου» (Λουκ. 22:32). Για τον άπιστο, μπορεί να τον οδηγήσει στην πίστη στον Ιησού Χριστό, τον Κυριο και Βασιλέα, «ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος θεοῦ» (Ρωμ. 10:17).

Σημειώσεις

1 Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, *Παιδαγωγός*, βιβλ. 3, κεφ. 11.

2 *Encyclopædia Britannica*, λήμμα «sigillography».

Euntes in Mundum Universum: «Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα» (Μάρκ. 16:15, Πατριαρχική Έκδοση).